

fabrikerne at holde Arbejderne forsikrede, vil Forsikleren være aldeles forsvindende, vil kun være ganske faa Procent af det, som det nu koster, hvis Arbejderne tillige skulle være forsikrede mod Ulykkestilsfælde inden for den Kamme, som jeg nylig har nævnt. Saa kommer der, som det udsærlig har været berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Kreds (S. Jensen), en ny Undtagelse, idet man atter fra de Ulykkestilsfælde, som falde inden for disse Grænser, undtager dem, som forarsages ved Arbejdernes grove Uagtsomhed eller tilføjes dem af andre. Jeg slutter mig der i det hele taget til, hvad det ærede Medlem anførte, og jeg kan gøre det, fordi jeg tror, at man selv med Fare for, at det kommer til at lyde en Smule paradoksal, kan sige, at i mange Tilfælde vil den Arbejder, som er alt for bange for at udvise „grov Uagtsomhed“, være ubrugelig i sit Fag. Jeg er sikker paa, at det i mange Tilfælde vil være saaledes. Man vil maaste lettest finde Eksempler fra Sølivet, men man vil ogsaa kunne finde dem fra Bygningsfaget paa mange Omraader, at den Arbejder, som i en given Situation ikke udviser den Ræthed, der for andre kan staa som grov Uagtsomhed, vil i mange Tilfælde blive regnet for en Arbejder af ringere Grad, saa at jeg tror, det er uheldigt efter en Ulykke at komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt den paagældende har bevøget sig uden for Grænsen eller ikke. Jeg tror ogsaa, at det vilde være haardt for ham selv, dersom den Bestadigelse, der er tilføjet ham, er af den Natur, at den gør ham til en hjælpeløs Krøbling, og endnu haardere for hans Familie, dersom man ved at karakterisere hans for store Dristighed som grov Uagtsomhed vilde berøve ham en Understøttelse, som ellers vilde have tilkommet ham. Man vilde der komme til for Smed at rette Vager, naar man lod det gaa ud over hans Familie. Jeg tillægger i det hele ikke denne Afgrænsning stor Betydning. Jeg tror, man kan gaa ud fra, at en Arbejder ikke uden Nødvendighed vil foretage en saadan Handling, at han vil ofre sin Førlighed, blot fordi man i denne Lov tilbyder ham en Understøttelse, som dog maa erkendes at være en kun delvis Forsørgelse efter Ulykkestilsfælden. De to sidste Indskrænkninger staa imidlertid i en saadan Overensstemmelse med det Princip, man gør gældende, nemlig, at man giver Arbejderen et Forsørgelseskrav hos Arbejdsgiveren, at jeg meget vel forstaa dem. Naar det er Arbejdsgiveren, det kommer an paa, kan man ikke forlange af ham, at han skal betale de Ulykker, som indtræffe uden for Arbejdstiden. Saa falder maaste ogsaa

den Indskrænkning naturlig, at man borttager Bestadigelser, som tilføjes Arbejderen af andre. Men jeg vil da kun sige, at vi allerede der have en af de uheldige Følger af, at man holder sig saa stærkt til et Princip. Jeg tror ikke, man skulde gøre det, jeg tror, man skulde fravige dette Princip paa saadanne Punkter, hvor det næppe vil have Indflydelse paa Besøftningen. Der er endnu et Punkt, som for mig har stor Betydning. Efter at vi have foretaget alle de andre Begrænsninger, jeg her har nævnt, komme vi dertil, at selv med disse Begrænsninger bliver Arbejderen endda kun dækket, dersom den Mand, han arbejder for, er professionel Arbejdsgiver, men dersom han arbejder hos en Arbejdsgiver, der ikke er professionel, bliver han endda udkættet, selv om han opfylder alle de forudgaaende Betingelser. Og selv om det er en professionel Arbejdsgiver, han arbejder hos, vil han endda i de fleste Tilfælde være udkættet, dersom den professionelle Arbejdsgiver bor uden for en Købstad eller Handelsplads; han bliver kun dækket, hvis Arbejdsgiveren bor i en Købstad eller Handelsplads. Det er foreløbig det, jeg særlig vil klage over, denne store Mælle af Indskrænkninger, som forekomme mig at reducere Lovens Omraade saa stærkt, at det allerede næsten staaar truivlsomt for mig, om man skal anse det for hensigtsmæssigt at begynde eller ej paa en Reform med saadanne Begrænsninger. Særlig de sidste Indskrænkninger finder jeg i høj Grad uheldige. Jeg mener, at hvordan man end vender og drejer det, er det dog Formaalet at staffe den Arbejder, der kommer til Skade som Følge af Ulykkestilsfælde, en Støtte, og den, der kommer til Skade, er jo lige daarligt stillet, hvad enten han har arbejdet for en professionel Arbejdsgiver eller ikke, hvad enten det er paa Landet eller i Byen, det bliver for den tilskadekomne et og det samme. For den, der kommer til Skade, vil det altid være uforstaaeligt, at vi berøve ham den Forsørgelse, som tilkommer andre, fordi han altsaa henholdsvis bor paa Landet eller har arbejdet for en ikke professionel Arbejdsgiver. Dette er ogsaa en Betragtning, som har haft saa stor Styrke, at den for saa vidt er vundet frem i Udvalget, som Udvalget har stillet et Vædringsforslag, hvorefter dette sidste indskrænkende Synspunkt borttages, naar Talen er om Maskiner. I det Vædringsforslag, Udvalget har stillet, saas det fast, at enhver, der bruger Maskiner, er forsikringspligtig over for sine Arbejdere uden Hensyn til, om han bor paa Landet eller i Byen, og uden Hensyn til, om han er professionel Arbejdsgiver, eller han f. Eks. kun